Толікові Дністровому

поети втікають від знуджених полчищ
їм втомлені кості ніхто не полоще
заладили знову останні чи перші
на голій долоні червоні черешні
губата подушка вкривається потом
блукає по світу глобальна скорбота
і вірить не вірить і любить не любить
що в кожного слова покусані губи

поети повинні шукати ґяура
їм горло надточує птаха похмура
подзьобані гланди і горла роздерті
кому дарувати цей шанс на безсмертя
цей витвір уяви ці чари за чару
печально гойдати причинну почвару
платня невелика та й ціни помірні
отак на землі й розплодились невірні